
Hans Hugo Elverland

MINNEORD

SOLVEIG NILSSON FOSSAN

Hans Hugo Elverland døde 8. februar 2022, i en alder av 78 år. Han var en meget viktig person innen øre-nese-hals-miljøet i Norge, spesielt for den nordnorske befolkningen. Han ble født i 1943 på Senja i Troms. Etter avsluttet artium i Tromsø dro han til Oslo for å studere medisin, der han tok medisinsk embetseksamen i 1968.

Etter turnustjeneste og verneplikt startet han som assistentlege ved øre-nese-hals-avdelingen i Tromsø i 1971. Under spesialiseringen hadde han professor Ian Mair som faglig leder. Mair medvirket til at Hans tidlig begynte å produsere vitenskaplige artikler på høyt faglig nivå. Før Hans ble spesialist i 1979 hadde han allerede i noen år hatt stipendiat- og amanuensisstilling.

Hans meget store interesse for hørsels- og øresykdommer var muligens et resultat av at han selv var døv på et øre. Forskningssamarbeidet med genetisk avdeling resulterte i identifikasjon av genspesifikke mutasjoner ved døvhet. I 2006 deltok han i Helsedirektoratets arbeidsgruppe for utarbeiding av retningslinjer for hørselsundersøkelse av nyfødte barn. Dette førte til at alle nyfødte barn i Norge nå blir screenet med otoakustiske emisjoner, noe som gjør det mulig å behandle døve barn allerede ved seks måneders alder med cochleaimplantat for å bedre hørselsfunksjonen.

Som avdelingsoverlege i Tromsø ledet og utviklet Hans øre-nese-hals-avdelingen med sterk faglig autoritet, slik at man aldri var i tvil om hvem som var avdelingens leder – til tross for en rolig og stillferdig personlighet. Hans var en meget kunnskapsrik

kollega, faglig meget høyt respektert og med en faglig bredde som ikke eksisterer i dagens subspecialiserte medisin. Han behersket kirurgien innen alle deler av faget: øre, nese, bihuler, hals og all kreftkirurgi, inkludert tyreoida. En kollega omtalte ham slik: «Han har båret faget vårt.» Lesere av Tidsskriftet har sett hans navn som bokanmelder og som lederskribent.

Som pensjonist flyttet han til Oslo. Der ble han engasjert som sakkyndig ved Norsk pasientskadeerstatning. I tillegg fortsatte han å arbeide klinisk ved Gravdal sykehus, til stor glede for befolkningen i Lofoten.

Hans' viktigste kjennetegn var den omsorgen og respekten han møtte alle sine pasienter med. Han var «sine pasienters beste lege» – det må vel være den største ære for en lege.

Hans var meget opptatt av natur og friluftsliv, som ble dyrket til fots og på ski. De siste årene hadde han sviktende hjertehelse og kunne ikke lenger bevege seg utendørs. Til tross for dette holdt han sin interesse for faget levende. Det resulterte i lange telefonsamtaler med undertegnede der vi diskuterte kompliserte pasienttilfeller.

I 2009 døde hans kjære kone Borghild. Etter dette ble hans største glede i livet de tre voksne døtrene samt to barnebarn. Han var høyt elsket av sin familie. Våre tanker går til dem.

Publisert: 22. mars 2022. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.22.0160
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 11. juli 2026.